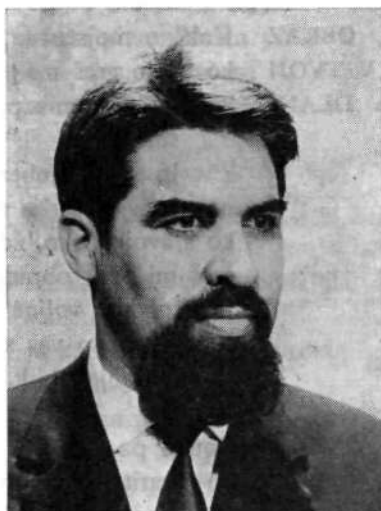

Trinajst pesmi

Ciril
Zlobec

BALADA O NEKEM ROJSTVU

Neke čudežne noči
so najbolj daljne zvezde
zapustile svoje stražne stolpe
(to zgodi se vsakih tisoč let morda)
in obiskale najbolj temnega,
najbolj nesrečnega
moža na svetu:

v svojo plodno ženo
je to noč moj oče vsádil
njihovo nebo
za neutrudno radovednost
vsega mojega življenja.

Kot gričevna pokrajina otroštva
iz megla neštetiht juter vstaja,
ko zdaj sam in gol potujem
skoz tesnobo sebe,
a ne more se povzpeti v poldne,
v trdno usločenost oboka
za ognjena potovanja sonca.

In vendar je nebo.
 In je svetloba.
 Vse od tiste čudežne noči je v meni.
 Čutim.

OBRAZ Kakšno mojstrstvo v tej tvoji roki,
 V TVOJI ko z njo greš mi prek obraza,
 DLANI kot da spomenik postavljaš
 sebi
 in najini ljubezni
 na najvišjem vrhu najine poti do nje;
 ko s svojo roko, žena,
 greš mi prek obraza,
 te nenadne, voljne gline,
 čutim v njem ves sladki krč
 spreminjanja oblik.

Potem pa,
 ko stvariteljsko pomirjena,
 odmakneš svojo roko ženske,
 se občudujoč zagledam v tvojo dlan:
 v popolnost in lepoto
 tujega obraza.

VSO POT Hodiva res isto pot,
 ko skupaj stopava,
 vso pot
 za roko se drživa?

Bova si kdaj morala priznati,
 da nobeden ni poznal poti,
 ki jo zdaj hodiva,

za roko se držeč?

OD JUTRA Sva s potjo ljubezni dveh
 DO VEČERA z dovolj nezaupljivosti,
 res varno opasala
 ta najin svet,

tako trdó zgnetèn,
tako ves eksplozivno zbit
do velikosti makovega zrna?

Ali pa sva vsa ta leta,
vse te dni, vsak dan
samo premagovala pot
od jutra do večera
mukoma?

TIHOŽITJE I Šla sva obiskat tišino.

Samo malo sva se oddaljila
vsak od sebe
in zabredla z roko v roki
med visoke trave
ugaslega poletja.

»Kako je Kras zdaj velik,«
si veselo zaplesala
in zarisala okoli naju
razmetano obzorje nizkih gričev,
»in ti, kako si majhen
v tej tišini,«
si se zasmejala
z glasom lastovke nad nama.

KO SVA Ko sva sama,
SAMA ko sva čisto sama,
ptici izpod hišnega napušča
na koralni čeri sredi oceana,
ko sva čisto sama,
južni sadež v ustih severnega dečka,
ko sva čisto sama,
gruda z žitnih polj v cvetlični vazi,
ko sva sama,
ko sva čisto sama
z varnim ničem vse okoli sebe
vsa brez korenin spomina,
brez plodov izkušnje,

ko sva sama,
 ko sva čisto sama,
 ko sva še samo drhteč objem,
 bi mislil, če je misel možna,
 ko sva sama,
 ko sva čisto sama s sabo,
 da sem bog —
 če ne bi te tako vso živel,
 zemeljsko te ljubil, žena,
 najpopolnejše od vsega.
 Ko sva sama,
 ko sva čisto sama.

TIHOŽITJE II Šla sva
 razigrano odprta drug na drugega
 in na prijazno rôko gozda,
 ki zdaj vsej pokrajini
 in nama dvema na tej jasi
 daje in zapoveduje mir
 poletnega popoldne.

Obležala sva kot dobro seme:
 nesovražna vdanost poležane trave
 srka nama utrujenost iz hrbta,
 pota korenin prišepetava vanj,
 da sama sebi komajda še znana
 skupaj z jaso tihožitje sva,
 ki samo sebe uživa.

Le pogled ne more prepoditi
 črnih križev lastovk
 v nizkem, vse bolj nizkem letu.
 Kot da iščejo samotni grob.

MED DVEMA Med tvojimi in mojimi očmi
ZVEZDAMA drhti svetlobna pot
 med dvema zvezdama,
 med daljnima sosedama.

A s pedjo, korakom meri
 najin čas življenja
 to neskončno pot
 med tvojimi in mojimi očmi.

Se ti zvezdi stalnici
 v tem najinem edinem,
 v tem tesnó človeškem času
 sploh lahko kdaj srečata,
 v svetlobi združena
 za hip kdaj zažarita
 v najino temó življenja?

TIHOŽITJE III Čez travnike,
 skoz gozd,
 kot da utrujenosti ni,
 kjer ni poti,
 sva razigrano blóčila,
 se zgubljala,
 iskala

in šele potem,
 ko so škržati
 na razžarjeno zeleno ploskev
 prikovali tesne,
 okrogle sence
 za opóldanski počitek
 vsega živega

sva se ustavila,
 zgubljena se našla,
 v njih pesem
 legla sva utrujena,
 tako tesno spet drug ob drugem,
 da ne moreva si več uiti.

KAJ NAJ Kaj naj ti še rečem?
 TI ŠE REČEM Kaj naj ti povem
 z besedo, ki že dolgo jo poznaš,
 z besedo, ki že dolgo jo ponavljam

in morda nikoli ni bila
 rešitev žejnemu
 na poti skozi rastoči žar ljubezni,
 da samo vanjo zroč,
 da samo vanjo upajoč,
 pokleknil bi pred njo,
 iztegnil dlan
 in si
 zajel življenje?

V VSE SMERI Kako otroško sem še radoveden,
 ZAITI ko se utrujenost obesi
 mi za veke
 in zatemni mi vse poti,
 ki sem po njih ves dan
 tako preudarno se odlagal,
 da bi mogel že zvečer,
 izpraznjen, nepomemben,
 po vseh potih se iskati,
 v vsako smer zaiti,
 se povsod pobirati, sestavljati
 in spet postati, se čutiti,
 čúdi bogastvu v sebi —
 a predolg je dan,
 da življenja ne bi trudil,
 in prekratko je življenje,
 da bi moglo dati smisel
 dnevu.

ZDAJ Zdaj, zdaj je tisti čas!
 JE TISTI ČAS

A kot da se ne moreva,
 ne moreva prav spomniti,
 katera že je tista pot,
 ki sva jo opustila,
 ko njiju dva
 póti sva privajala.

Pa tudi se ne moreva,
ne moreva se spomniti,
kod neki zdajle hodita
ta najina otroka.

SVA DVA? Sva dva?
En sam oba?

Je med nama ali v naju ta razpoka,
ki tako skrbno jo skrivava?

Vse je bilo tako neskončno jasno:
en sam plamen dveh;
tako omamno usodno je bilo:
drug drugemu življenje in uničenje.

Bila sva ogenj,
še sva črno sonce v svetli zarji nekega večera:
ti še zmerom jaz,
jaz še zmerom ti,
čeprav razpoka je,
pa vendarle: ne iščiva drug drugega
na drugi strani:
tvoja utrujenost zapleta moje nôge,
moja muka v tvojem srcu gloje:
svojo ali mojo šibkost skrivaš?
svojo ali tvojo trdnost preizkušam?

Sva dva? En
sam oba?

Pa saj je vse tako neskončno jasno,
le malo manj usodno
in omamno . . .